

Sygn. akt III AUa 2693/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 r. w Gdańsku

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt VI U 906/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2693/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił Z. B. prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury i uznanie za okresy pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia wymienione w odwołaniu.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. w sprawie VI U 906/13 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał Z. B. prawo do emerytury począwszy od 1 stycznia 2013 r. (punkt pierwszy), stwierdził, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt drugi) oraz

zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (punkt trzeci).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

W dniu 24 stycznia 2013 r. ubezpieczony, urodzony (...), złożył wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Na dzień 31 grudnia 1998 r. udokumentował okres ubezpieczenia wynoszący 29 lat, 8 miesięcy i 24 dni, nie jest członkiem OFE. Do zatrudnienia w warunkach szczególnych zaliczono odwołującemu 9 lat, 4 miesiące i 24 dni - od 7 listopada 1979 r. do 31 marca 1989 r. z tytułu zatrudnienia w Hucie (...) na podstawie świadectwa pracy w szczególnych warunkach z dnia 5 lutego 2013 r.

W okresie od 2 września 1972 r. do 28 kwietnia 1979 r. odwołujący zatrudniony był w (...) w B. na stanowisku ślusarza. Dnia 15 kwietnia 1976 r. ukończył kurs spawacza. W zakładzie tym wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki spawacza. Jako spawacz pracował również: od dnia 4 kwietnia 1989 r. do dnia 30 czerwca 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) w B., od dnia 6 września 1989 r. do dnia 13 października 1989 r. w Zakładzie (...) w O., od dnia 14 grudnia 1989 r. do dnia 9 lipca 1990 r. w Zakładzie (...) w B. (tam też wykonywał prace kowalskie obok spawania) oraz od dnia 24 lipca 1989 r. do dnia 1 września 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) w B.. Od 3 września 1990 r. do 31 lipca 1991 r. w Miejskich (...) w B. i od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1993 r. w Miejskich (...) w B. wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym wymienione w wykazie A dział XIV poz. 12 oraz kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych - wykaz A dział III poz. 79. gdyż był zatrudniony na stanowisku spawacz gazowy, a następnie kowal. Pracodawca wystawił mu świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43).

Zdaniem Sądu I instancji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie przemawia za uznaniem, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu w spornym okresie, w szczególności w trakcie zatrudnienia w zakładach pracy wykonując pracę spawacza (wykaz A rozporządzenia, dział XIV, poz. 12) oraz kowala (wykaz A rozporządzenia, dział III, poz. 79).

Zaliczenie kwestionowanego przez organ rentowy okresu pracy do okresu już uwzględnionego i zaliczonego spowodowało, iż ubezpieczony spełnił wymóg piętnastoletniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Skoro więc ubezpieczony spełnił także i ten - jedyny sporny pomiędzy stronami warunek wynikający z powołanych przepisów prawa, to nie było przeszkód, aby przyznać mu prawo do emerytury począwszy od miesiąca złożenia wniosku.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

W punkcie drugim wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Mając na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym, jak również występujące ograniczenia dowodowe, do przyznania prawa do żądanego świadczenia konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność świadczenia pracy w warunkach szczególnych.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy i zarzucając mu:

- sprzeczność ustaleń faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy z materiałem dowodowym zebrany w sprawie polegającą na błędnym stwierdzeniu, że Z. B.

w okresach od 2 września 1972 r. do 28 kwietnia 1979 r., od 4 kwietnia 1989 r. do 30 czerwca 1989 r., od 24 lipca 1989 r. do 1 września 1989 r., od 6 września 1989 r. do 13 października 1989 r.,

od 14 grudnia 1989 r. do 9 lipca 1990 r., od 3 września 1990 r. do 31 lipca 1991 r., od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1993 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace w warunkach szczególnych, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika,

że w spornych okresach nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązków spawacza, a następnie kowala, a w konsekwencji naruszenie norm prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,

- naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, art. 232 k.p.c. w związku z art. 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art.

6 k.p.c. poprzez przyjęcie, że ubezpieczony wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu przez okres co najmniej 15 lat.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że wobec przedłożenia przez ubezpieczonego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze z dnia

5 lutego 2013 r. decyzją z dnia 24 czerwca 2013 r. uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okres od 7 listopada 1979 r. do 31 marca 1989 r. z tytułu zatrudnienia w Hucie (...), tj. 9 lat, 4 miesiące i 24 dni.

Apelujący uzasadniając postawione zarzuty podał, że świadek B. S. (1) (zeznający na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w (...)) zeznał, że przed kursem spawalniczym ubezpieczony montował. Prace te wykonywał na wysokości w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadek zeznał, iż nie było możliwości, aby po uzyskaniu uprawnień spawacza ubezpieczony nie był spawaczem. W okresie przyuczania się też sporadycznie wykonywał prace spawacza. Uprawnienia spawacza ubezpieczony uzyskał 15 kwietnia 1976 r. Z akt osobowych wynika, iż ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku ślusarza. Zatem wobec treści zeznań świadka oraz informacji zawartych w dokumentacji osobowej nie sposób zgodzić się z wnioskiem Sądu, iż ubezpieczony w okresie od 2 września 1972 r. do 15 kwietnia 1976 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza.

Odnosząc się natomiast do uwzględnionych przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) (od 4 kwietnia 1989 r. do 30 czerwca 1989 r.) w Zakładzie (...) w O. (od 6 września

1989 r. do 13 października 1989 r.) oraz w Przedsiębiorstwie (...) w B. (od 24 lipca 1989 r. do 1 września 1989 r.) apelujący wskazał,

że brak jest przesłanek do uczynienia powyższego, ponieważ z akt osobowych z Przedsiębiorstwa (...) wynika, że ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku: ślusarz-spawacz (świadcstwo pracy z dnia 30 czerwca 1989 r., zaświadczenie, umowa o pracę) natomiast za pozostałe ww. okresy nie zostały przedłożone akta osobowe. W Zakładzie (...) w B.

(od 14 grudnia 1989 r. do 9 lipca 1990 r.) wnioskodawca był zatrudniony również w charakterze: ślusarz-spawacz. Sąd I instancji pomimo, iż oparł się na dokumentach z których wynika, że ubezpieczony wykonywał prace ślusarza-spawacza, uznał że w ww. okresach stale i w pełny wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza.

Zdaniem organu rentowego mając na uwadze treść dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego (umowa o pracę - ślusarz-spawacz, angaż - ślusarz-kowal) oraz zeznania świadka J. D. zdaniem apelującego trudno wysnuć wniosek, że w okresie zatrudnienia w Miejskich (...) w B. wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w warunkach szczególnych jako spawacz a następnie kowal.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego podlega oddaleniu jako niezasadna, ponieważ zaskarżony wyrok odpowiadał prawu.

Przedmiotem sporu na etapie postępowania apelacyjnego było, czy wnioskodawca Z. B. spełnił kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej: ustawa emerytalna). W szczególności należało ocenić, czy ubezpieczony podczas zatrudnienia w (...) w B. w okresie od dnia 16 kwietnia 1976 r. do dnia 28 kwietnia 1979 r., w Przedsiębiorstwie (...) w B. od dnia 4 kwietnia 1989 r. do dnia 30 czerwca 1989 r., w Zakładzie (...) w B. od dnia 14 grudnia 1989 r. do dnia 9 lipca 1990 r., w Miejskich (...) w B. od dnia 3 września 1990 r. do dnia 31 lipca 1991 r. oraz od dnia 1 sierpnia 1991 r. do dnia 30 czerwca 1993 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, albowiem zaliczenie już tylko tych okresów jest wystarczające do spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki posiadania wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych do emerytury.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy ostatecznie prawidłowo uznał, że wnioskodawca posiada staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, a w konsekwencji ma prawo do emerytury w wieku obniżonym. Jednakże na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed Sądem I instancji Sąd Odwoławczy dokonał częściowo odmiennej oceny stanu faktycznego w zakresie okresów pracy w warunkach szczególnych.

Ocena spełnienia przez ubezpieczonego warunku legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach wymaga w pierwszej kolejności ustalenia, czy praca wykonywana przez niego w spornych okresach odpowiada definicji pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej i czy praca ta wykonywana była stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. W przypadku pozytywnej weryfikacji wskazanych powyżej przesłanek, ustalić należy, czy wnioskodawca wykonywał pracę o takim charakterze przez okres co najmniej 15 lat.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy emerytalnej do ogólnych warunków nabywania prawa do emerytury przez ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32 ustawy, należą: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w dotychczasowych przepisach do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn; okres składkowy i nieskładkowy wynoszący dla mężczyzn co najmniej 25 lat (art. 27 pkt 1 ustawy); nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego bądź złożenie wniosku

o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w wieku obniżonym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których uprawnionym osobom przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym, ustala się natomiast – jak stanowi ust. 4 art. 32 ustawy emerytalnej - na podstawie przepisów dotychczasowych.

Sąd Najwyższy w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 13 lutego 2002 r., (III ZP 30/01, OSNP 2002, nr 10, poz. 243) wskazał jako nadal stosowane „przepisy dotychczasowe” przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie) pracownik, który wykonywał wymienione w wykazie A prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu - są okresy, w których praca w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Należy podkreślić, że dla oceny, czy pracownik wykonywał zatrudnienie w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj faktycznie powierzonych mu prac. Praca w szczególnym charakterze to bowiem praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okres od 7 listopada 1979 r. do 31 marca 1989 r. z tytułu zatrudnienia w Hucie (...), tj. 9 lat, 4 miesiące i 24 dni.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca będąc zatrudniony w (...) w B. (od 2 września 1972 r. do 28 kwietnia 1979 r. na stanowisku ślusarza) od dnia 16 kwietnia 1976 r. do 28 kwietnia 1979 r. wykonywał prace spawacza. W dniu 15 kwietnia 1976 r. ukończył kursu spawacza gazowego (zaświadczenie – k. 6 a.s., karta spawacza – k. 7 a.s. strona pierwsza z książeczki spawacza – k. 9 a.s.) i wykonywał ww. obowiązki. Świadek B. S. (1) zeznał, że ubezpieczony przed kursem spawalniczym montował konstrukcje metalowe i miał przyuczenie do spawania, a po kursie spawalniczym kierownik kazał mu wykonywać prace spawalnicze – cięcie konstrukcji i spawanie elementów do montażu (zeznania B. S. – k. 26-27, zapis na płycie CD 00:03:52-00:04:30, 00:10:09-00:22:00 – płyta k. 28 a.s.). Na wydziale pracowało dwóch spawaczy i spawał wieszaki. Ubezpieczony musiał podpisać zobowiązanie, że przez trzy lata nie zwolni się z pracy, w przeciwnym wypadku będzie musiał zwrócić koszt tego kursu (przesłuchania wnioskodawcy – k. 49 a.s., zapis na płycie CD 00:01:42-00:09:52 – k. 49v a.s.).

Wnioskodawca będąc zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w B. od dnia 4 kwietnia 1989 r. do dnia 30 czerwca 1989 r. pracował jako spawacz. Wpisanie w umowie o pracę z dnia 4 kwietnia 1989 r. i świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 1987 r. stanowiska ślusarz-spawacz miało charakter formalny, ponieważ faktycznie wykonywał prace spawalnicze – spawał wywrotki (przesłuchania wnioskodawcy – k. 49 a.s., nagranie na płycie CD00:01:42-00:09:52 – k. 49v a.s.).

Ubezpieczony podczas zatrudnienia w Zakładzie (...) w B. od dnia 14 grudnia 1989 r. do dnia 9 lipca 1990 r. (6 miesięcy i 26 dni) wykonywał prace kowalskie (wykuwał zawiasy) i spawalnicze (spawał kraty, ogrodzenia i bramy) (przesłuchania wnioskodawcy – k. 49 a.s., nagranie na płycie CD 00:01:42-00:09:52 – k. 49v a.s.).

Od 3 września 1990 r. do 31 lipca 1991 r. będąc zatrudniony w Miejskich (...) i (...) w B. wykonywał prace spawalnicze – wykonywał obejmy, kołnierze do rur, a w okresie od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1993 r. ww. zakładzie pracy wykonywał prace kowala – wykuwał dobijaki (świadectwo pracy z dnia 29 maja 2012 r. – k. 16 a.r.; przesłuchania wnioskodawcy – k. 49 a.s., nagranie na płycie CD 00:01:42-00:09:52 – k. 49v a.s., zeznania świadka J. D. – k. 26 a.s., zapis na płycie CD 00:03:52-00:10:09 – płyta k. 28 a.s.).

Sąd Odwoławczy analizując zasadność apelacji organu rentowego uznał, że jedynie w zakresie okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) w B. nie można było uznać jako pracy w warunkach szczególnych okresu od 2 września 1972 r. do 15 kwietnia 1976 r. – przed ukończeniem kursu spawacza.

Organ rentowy ściśle odnosi się do akt osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w B., gdzie wpisano jedynie formalnie stanowisko ślusarz-spawacz, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, że w spornych okresach przyjmowano nomenklaturę stanowisk pracy nieadekwatną do wykonywanych obowiązków, dlatego Sąd II instancji uznał zeznania ubezpieczonego przesłuchiwanego w charakterze strony za wiarygodne.

Ubezpieczony wyjaśnił również w postępowaniu sądowym, że w dokumentach wpisywał zawód wyuczony – ślusarz-spawacz.

Również kwestionowanie przez organ rentowy zatrudnienia w Miejskich (...) i (...) w B. jest chybione. Zakład pracy na podstawie akt osobowych wystawił mu świadectwo pracy z dnia 29 maja 2012 r., co potwierdziła kadrowa zakładu (...). Świadek zeznała, że wówczas przyjętą praktyką było stosowanie nomenklatury dwuczłonowej w stanowiskach pracy – ślusarz-kowal, ślusarz-spawacz. Świadek zeznała, w odpowiedzi na pytanie pełnomocnika ZUS, że nie jest wykluczone wykonywanie pracy na stanowisku ślusarza w przypadku stanowisk dwuczłonowych. Nie oznacza to bynajmniej, w świetle treści zeznań ubezpieczonego, że wykonywał on również prace ślusarza.

Zatem przyjęć należało, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym wymienione w wykazie A rozporządzenia, dział XIV poz. 12 w okresach: od dnia 16 kwietnia 1976 r. do 28 kwietnia 1979 r. (3 lata i 13 dni), od dnia 4 kwietnia 1989 r. do dnia 30 czerwca 1989 r. (2 miesiące i 27 dni), od dnia 14 grudnia 1989 r. do dnia 9 lipca 1990 r. (6 miesięcy i 26 dni), od 3 września 1990 r. do 31 lipca 1991 r. (10 miesięcy i 29 dni) oraz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych - wykaz A rozporządzenia, dział III poz. 79 w okresach od dnia 14 grudnia 1989 r. do dnia 9 lipca 1990 r., od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1993 r.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca legitymuje się okresem okres pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 16 lat i 29 dni (suma okresu uznanego przez organ rentowy – 9 lat, 4 miesiące i 25 dni i okresy uznane przez Sąd II instancji – 6 lat,

8 miesięcy i 5 dni), a zatem spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku od dnia 1 stycznia 2013 r. (60 lat w dniu(...), wykazał łączny okres składkowy i nieskładkowy przekraczający 25 lat, nie jest członkiem OFE, a wniosek złożył 24 stycznia 2013 r.).

W świetle powyższego uznać należało, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.